

LAW

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2022.5.20>

**ADMINISTRACYJNOPRAWNE ZAPEWNIENIE KSZTAŁTOWANIA NOWOCZESNYCH
KLUCZOWYCH ASPEKTÓW KOMPETENCJI NAJWYŻSZEJ KOMISJI
KWALIFIKACYJNEJ SĘDZIÓW UKRAINY**

Liliia Burkhan-Krutous

aspirant Katedry Prawa Administracyjnego

Institutu Prawa Szkoły Wyższej „Międzynarodowy Uniwersytet Biznesu i Prawa” (Chersoń, Ukraina)

ORCID ID: 0000-0003-26713976

burhanlily@ukrnet

W artykule dokonano analizy procesu administracyjnoprawnego zabezpieczenia ważnych aspektów kompetencji Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy. Ustalono, że przedmiotem regulacji administracyjnoprawnej działalności Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy są stosunki społeczne, które powstają w związku z utworzeniem korpusu sędziowskiego Ukrainy. Główne elementy mechanizmu administracyjnoprawnej regulacji działalności Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy obejmują: normy prawa; stosunki prawne; fakty prawne i akty stosowania prawa; akty realizacji subiektywnych praw i obowiązków prawnych. Należy zauważyć, że funkcje Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy są głównymi, priorytetowymi kierunkami jej działalności mającymi na celu rozwiązanie postawionych przed nią zadań, które ujawniają główną treść i powołanie Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy w systemie zarządzania sędziami. Ustalono, że prawnie ustalone kompetencje zapewniają Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy pewne uprawnienia władzy, ustalony zakres praw i obowiązków, przedmioty wpływów przewidziane przez prawo Ukrainy. Przeprowadzono analizę norm kompetencyjnych Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy, w wyniku czego kompetencje Najwyższej Komisji Kwalifikacyjnej Sędziów Ukrainy są strukturalnie podzielone na: funkcjonalną, terytorialną i normatywną (wykonawczą).

Słowa kluczowe: status administracyjnoprawny, Najwyższa Komisja Kwalifikacyjna Sędziów Ukrainy, zapewnienie, kompetencje, struktura organizacyjna, administracja publiczna, korpus sędziowski, administracja sędziowska.

**ADMINISTRATIVE SUPPORT OF THE FORMATION OF MODERN KEY ASPECTS
OF THE COMPETENCE OF THE HIGH QUALIFICATION COMMISSION OF JUDGES
OF UKRAINE**

Liliia Burkhan-Krutous

Postgraduate Student at the Department of Administrative Law

International University of Business and Law (Kherson, Ukraine)

ORCID ID: 0000-0003-26713976

burhanlily@ukrnet

The article analyzes the process of administrative and legal support of important aspects of the competence of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine. It is established that the subject of administrative and legal regulation of the activities of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine is public relations that arise in connection with the formation of the Judicial Corps of Ukraine. The main elements of the mechanism of administrative and legal regulation of the activity of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine include: rules of law; legal relations; legal facts and acts of law; acts of realization of subjective rights and legal obligations. It is emphasized that the functions of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine are the main, priority directions of its activity, which are aimed at solving the tasks set before it, which reveal the main content and appointment of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine in the system of judicial government. It is established that the legally enshrined competence gives the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, the powers enshrined, the rights and obligations enshrined, the objects of influence provided by the legislation of Ukraine. The competence norms of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine were analyzed, resulting in the competence of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine structurally divided into: functional, territorial and regulatory (law enforcement).

Key words: Administrative and legal status, High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, Security, Competence, Organizational Structure, Public Administration, Judicial Corps, Judicial Government.

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНИХ КЛЮЧОВИХ АСПЕКТІВ КОМПЕТЕНЦІЇ ВИЩОЇ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ СУДДІВ УКРАЇНИ

Лілія Бурхан-Крутоус

аспірант кафедри адміністративного права

Інституту права ЗВО «Міжнародний університет бізнесу і права» (Херсон, Україна)

ORCID ID: 0000-0003-2671-3976

burhanlily@ukrnet

У статті здійснено аналіз процесу адміністративно-правового забезпечення важливих аспектів компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Установлено, що предметом адміністративно-правового регулювання діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є суспільні відносини, які виникають у зв'язку з формуванням суддівського корпусу України. До основних елементів механізму адміністративно-правового регулювання діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України віднесено: норми права; правовідносини; юридичні факти і акти застосування права; акти реалізації суб'єктивних прав і юридичних обов'язків. Наголошено, що функції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України це – основні, пріоритетні напрями її діяльності, які спрямовані на вирішення поставлених перед нею завдань, які розкривають основний зміст і призначення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у системі суддівського врядування. Встановлено, що юридично закріплена компетенція надає Вищій кваліфікаційній комісії суддів України визначені владні повноваження, закріплене коло прав та обов'язків, об'єкти впливу, що передбачені законодавством України. Здійснено аналіз компетенційних норм Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, унаслідок чого компетенцію Вищої кваліфікаційної комісії суддів України структурно поділено на: функціональну, територіальну та нормативну (правозастосовну).

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, Вища кваліфікаційна комісія суддів України, забезпечення, компетенція, організаційна структура, публічне управління, суддівський корпус, суддівське врядування.

Постановка проблеми. Компетенція Вищої кваліфікаційної комісії суддів України являє собою важливий самостійний елемент її адміністративно-правового статусу. Більше того, вона виступає однією з головних властивостей усіх органів публічної влади та їх посадових осіб. На думку багатьох вчених, компетенція відіграє вирішальну роль у встановленні місця конкретного публічного органу серед інших органів публічної влади та є своєрідним засобом суспільного поділу праці з професійного публічного управління, її публічними органами та суспільством. Отже, зазначена властивість є одним з основоположних критеріїв реалізації принципів розподілу влади в державі. Як відомо, часткове дотримання або недотримання цих законодавчих принципів у процесі формування і здійснення публічної влади тягне за собою політико-правову нестабільність, викликану суперечностями та конфліктами між гілками влади, вищими, центральними і місцевими органами. Тобто, важливість якісно і точно визначеної компетенції органів суддівського врядування не викликає заперечень. Однак дослідження наукових напрацювань з цього приводу засвідчує значну кількість підходів до поняття і змісту терміну «компетенція» та стимулює нас до його дослідження з метою усунення розбіжностей розуміння. У зв'язку з цим важливим є з'ясування сутності компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України на підставі аналізу наукових доробків з даного питання, за якими, на наше переконання, недостатньо виявлені сенс і зміст досліджуваної властивості щодо потужності її реалізації за межами параметрів законних повноважень на користь публічного управління державою і суспільством.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню різних аспектів адміністративно-правового статусу органів публічної адміністрації присвячено велика кількість праць як вітчизняних так і зарубіжних науковців, наприклад, В. Б. Авер'янова, Д. М. Бахраха, Ю. П. Битяка, В. К. Колпакова, Т. О. Коломоєць, В. Я. Малиновського, Н. І. Матузова, Ю. Я. Якімова, а також багатьох інших. Крім того, окремі особливості структури адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України розглядалися в працях Н.В. Білоцерковця, Є.А. Бурмака, Д.Л. Вітюка, Р.В. Вітюка, В. О. Гацелюка, Р.В. Ігоніна, А.В. Костенка, В.А. Мазурка, О.М. Овчаренка, М.В. Оніщука, Г.П. Середи, В.В. Серединського, О.В. Тодошак, О.З. Хотинської-Нор, Н.Г. Шукліної, С.Г. Штогуна та ін. Проте багато питань, пов'язаних з проблемами визначення компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України все ще залишаються невирішеними.

Формування цілей. Метою статті є узагальнення науково-теоретичних підходів до характеристики сутності процесів адміністративно-правового забезпечення формування сучасних ключових аспектів компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та надання пропозицій щодо оптимізації адміністративно-правового статусу цього органу суддівського врядування.

Виклад основного матеріалу. Аналіз поняття «компетенція», вимагає звернення до тлумачного словника сучасної української мови, який тлумачить її як обізнаність, досвідченість у певній галузі, певному питанні, а також як наявність повноважень або повновладність (Кусайкіна Н., Цибульник Ю., 2014: 398). Подібне тлумачення дозволяє усвідомити поняття, що досліджується, не варіативно, а комплексно. Комплексно розуміємо під компетенцією владних публічних органів, у тому числі Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, поєднання знань, умінь та навичок посадових осіб з практикою публічного і суспільного життя, з повнотою правового державно-владного впливу на адміністративні відносини економічної, політичної, фінансової та соціально-культурної спрямованості.

Таким чином, компетенція є кількісною категорією, що залежить від масштабів адміністративно-правового впливу (співвідношення посадовців з населенням на одиницю території в певний термін часу), а також має якісні параметри організуючого адміністративно-правового впливу посадовців (шляхом правотворення і правореалізації із застосуванням переконання та примусу, стимулів і заохочень) на свідомість, волю та поведінку населення, де провідним елементом виступає професіоналізм посадовців. Однак при подальшому аналізі розуміння компетенції з'ясовуємо, що професіоналізм як якісна складова до нього науковцями не включається. Зокрема, юридичні енциклопедичні словники тлумачать компетенцію як сукупність юридично встановлених повноважень, прав і обов'язків конкретного публічного органу або посадової особи (Сухарев А. Я., 1987: 253); як сукупність встановлених в офіційній – юридичній або неюридичній - формі прав і обов'язків, тобто повноважень будь-якого публічного органу або посадової особи, які визначають можливості даного органу або посадової особи приймати обов'язкові до виконання рішення, організувати та контролювати їх виконання, вживати в необхідних випадках заходи відповідальності (Ю. С. Шемшученко, 2001: 123).

Водночас, ми не можемо погодитися з тією тезою, що функції та завдання є частиною повноважень, оскільки вони являють собою напрямки діяльності публічного органу, що реалізуються за допомогою прав та обов'язків, тобто повноважень. Отже, під повноваженнями слід розуміти права і обов'язки Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, законодавчо закріплені та спрямовані на здійснення покладених на неї функцій, якість реалізації яких залежить від професіоналізму посадовців Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Тому доходимо висновку, що доцільно розглядати компетенцію як у вузькому розумінні, зводячи її лише до повноважень органу або посадової особи, так і у широкому – як комплексне явище юридичної науки. Проте, розглядаючи позиції фахівців у сфері права, зауважимо, що вищенаведене вузьке розуміння компетенції не є досконалим, оскільки не містить предмету відання – ще одного елементу адміністративно-правового статусу (Барабаш Б. А., 2021: 21). Погоджуючись з такими поглядами, ми включаємо до вузького поняття компетенції сукупність прав та обов'язків, які постають перед Вищою кваліфікаційною комісією суддів України або її посадовими особами (повноваження), та їх сферу або коло діяльності, об'єкти впливу (предмет відання). Ці елементи в нашому дослідженні ми визначаємо як основні (ключові) елементи компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Водночас, ми не можемо обмежуватися вказаними елементами. Звернемо увагу на таку запропоновану науковцями характеристику, як призначення публічного органу. Компетенція та призначення публічного органу є взаємопов'язаними поняттями. Від призначення публічного органу залежить його компетенція, її обсяг. Тобто, призначення публічного органу і його похідні - цілі та задачі, на нашу думку, є критеріями, які обумовлюють компетенцію, визначають її рамки через визначення обсягу і об'єму повноважень. Вважаємо, що призначення публічного органу, його мета і задачі виступають організаційними елементами компетенції, оскільки є підставою для планувальної, виконавчої та звітної діяльності органів публічної влади та їх посадових осіб з виконання державних функцій.

У зв'язку з наведеним перед нами постає питання стосовно належності функцій до компетенції органів публічної влади та їх посадових осіб. У вирішенні цього питання знов-таки відсутня одностайність думок вчених. Так, М. М. Баймуратов наголошує, що функції, будучи складовою частиною компетенції органу, визначають, що робить орган. У зв'язку з цим, здійснюючи визначені йому функції та повноваження, публічний орган реалізує свою компетенцію, діє відповідно до неї та у її межах (Баймуратов М. М., 2021: 35). Водночас К. П. Владовська та А. С. Шуракова висловлюють власну точку зору з приводу належності функцій до компетенції, визначаючи, що функції встановлюють частину тієї роботи, яку має виконувати публічний орган у межах власного становища у державному апараті (загальний напрямок діяльності), а компетенція визначає, що має і може зробити орган на виконання даної діяльності (конкретні владні дії) (Владовська К. П., Шуракова А. С., 2020: 131), а отже функції до складу компетенції не входять. Оцінюючи наведену тезу, ми переконані, що саме функції публічного органу обумовлюють його компетенцію. Остання виражає функції у повноваженнях органу – його правах та обов'язках, тобто є правовим вираженням їх обсягу та меж. Отже, ми підтримуємо О. Дніпрова, який наголошує, що до складу компетенції входять не самі управлінські функції, які публічний орган має право та зобов'язаний виконувати, а право та обов'язок здійснювати визначені функції (Дніпров О., 2017: 259).

Крім окреслених елементів компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є всі підстави підкреслити необхідність внесення до неї такого елементу, як професіоналізм посадовців. Сьогодні в світлі вимог сучасних концепцій систем управління якістю в сфері надання послуг органами державної виконавчої влади та місцевого самоврядування цей критерій посідає важливе місце. Він дає можливість якісної, професійної та креативної реалізації повноважень посадовою особою органу державної виконавчої влади або місцевого самоврядування під час реалізації покладених на нього функцій. Наявність даного елементу в структурі компетенції дає можливість визначати її якісний аспект щодо здійснюваної діяльності. Адже, як засвідчує зарубіжний досвід, найбільш прогресивним напрямком підвищення ефективності діяльності будь-якої організації є публічне управління, що ґрунтується на якості.

За власною структурою компетенція складається з основних (повноваження та предмет відання) та організаційних (призначення органу публічної влади, його цілі та задачі, професіоналізм посадових осіб) елементів, які в своєму взаємозв'язку дозволяють якісне виконання покладених на органи публічної влади функцій. Крім того, проведений аналіз складових елементів компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

та її визначень дозволив сформулювати властиві їй ознаки: має офіційне визначення в нормах права; виступає засобом структурної побудови системи органів публічної влади; виступає критерієм якості діяльності органів публічної влади; здійснюється посадовими особами відповідно до покладених на них повноважень. Отже, компетенція Вищої кваліфікаційної комісії суддів України являє собою її невід'ємну властивість реалізовувати функції держави професійним виконанням посадовими особами (або групою посадових осіб) законодавчо встановлених повноважень щодо предмета відання відповідно до поставлених мети та завдань.

Компетенція державно-владним шляхом встановлює обсяг і зміст діяльності суб'єкта публічного управління з одночасним розмежуванням його функцій та функцій інших суб'єктів як по вертикалі, так і по горизонталі управлінської системи; як встановлена нормами Конституції та законів України сукупність прав, обов'язків і предметів відання органів публічної влади та їх посадових, службових осіб, які забезпечують здійснення функцій і завдань виконавчої влади (Людькова І. І., 2014: 233). П. О. Яковлев вважають, що компетенція - це, перш за все, сукупність прав та обов'язків публічного органу, а також його підвідомчість (Яковлев П. О., 2019: 77). О. Ф. Скакун визначає компетенцію публічного органу як закріплену законом або іншим нормативно-правовим актом сукупність його владних повноважень (прав та обов'язків), юридичної відповідальності та предмета відання (Скакун О. Ф., 2010: 363). Ю. О. Буглак під компетенцією розуміє сукупність визначених конституцією та законами предметів відання і повноважень, де повноваження - це конкретні права та обов'язки (Буглак Ю. О., 2018: 76). М. М. Андріїв під компетенцією розуміє покладений законно на уповноваженого суб'єкта обсяг публічних справ. До складових компетенції він відносить: нормативно встановлені цілі, предмети відання як юридично визначені сфери та об'єкти впливу, владні повноваження (Андріїв М. М., 2019). М. І. Карпа, розглядаючи компетенцію органу публічної влади відзначає, що компетенція являє собою юридично встановлену «систему координат», за допомогою якої можна чітко встановити належність конкретної справи до «сфери володарювання» певного публічного органу та конкретну роль останнього у вирішенні цієї справи (Карпа М. І., 2019: 249).

Елементами компетенції є юридичні явища, які дозволяють зробити висновок про «належність», правомочність владного органу в конкретних публічних правовідносинах. Ані функції, ані завдання зробити такий висновок можливості не дають. «Належність» органу визначається іншими двома чинниками: підвідомчістю і повноваженнями. Саме ці юридичні явища і є елементами компетенції органів публічної влади. Адаже аналізуючи законність дій органів влади, завжди виходять саме з двох критеріїв: чи входить дана справа до сфери «володарювання» цього органу та чи мав він право діяти саме таким чином.

Компетенцією також визначають як сукупність предметів відання, функцій, повноважень, прав і обов'язків органу публічної влади, органу місцевого самоврядування або їх посадової особи або службової особи, що визначаються конституцією. За своєю природою компетенція органів виконавчої влади, відзначає В. Б. Авер'янов, - це юридичне відображення (опосередкування) покладених на них функцій у спеціальних, так званих компетенційних (або статусних) нормативно-правових актах шляхом закріплення мети, завдань і необхідного для їх реалізації комплексу прав і обов'язків, тобто публічно-владних повноважень (Авер'янов В. Б., 2003: 7).

Подібне розуміння компетенції дає підстави дійти висновку, що юридично закріплена компетенція надає Вищій кваліфікаційній комісії суддів України визначені владні повноваження, закріплене коло прав та обов'язків, об'єкти впливу, що передбачені Законом України «Про судоустрій і статус суддів», Регламентом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та іншими нормативно-правовими актами, які утворюють правову основу її діяльності. Законодавець чітко окреслює компетенцію Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у низці нормативно-правових актів (Закон України «Про судоустрій і статус суддів», Регламент Вищої кваліфікаційної комісії суддів України тощо). Тому, з метою визначення змісту компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у сфері формування суддівського корпусу, переведення суддів, забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня, виникає необхідність у аналізі значної кількості нормативних актів різної юридичної сили.

Компетенційний блок адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України складається з двох основних складників: предмет відання Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, яким у загальному вигляді є сфера забезпечення якості суддівського корпусу та належного рівня авторитету суду і суддів у суспільстві; повноваження Вищої кваліфікаційної комісії суддів України У вчиняти юридично значимі дії та приймати рішення (згідно ст. 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Комісія повноважна приймати рішення відповідно до ч. 4 ст. 92 Закону більшістю голосів від її складу, визначеного законом, затверджувати регламент, що визначає порядок її роботи).

Аналіз компетенційних норм законодавства стосовно Вищої кваліфікаційної комісії суддів України свідчить про те, що компетенція Вищої кваліфікаційної комісії суддів України може структурно бути поділена на: функціональну, територіальну та нормативну (правозастосовну). Предметом функціональної компетенції виступають повноваження Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо виконання покладених на неї функцій. Так, наприклад, з метою організації діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України для виконання своїх завдань має право: від свого імені вчиняти правочини, набувати майнові і особисті немайнові права; створювати та мати регіональні відділення. Бути засновником, співзасновником друкованих видань, включаючи фахові; звертатися до компетентних органів публічної влади з пропозиціями щодо вдосконалення чинного законодавства; здійснювати будь-яку іншу діяльність у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

З метою виконання фінансово-господарської функції Вища кваліфікаційна комісія суддів України має право: отримувати згідно із законодавством України кошти і матеріальні цінності (будинки, споруди, обладнання, транспортні засоби тощо) від органів державної влади, підприємств, установ, організацій, у тому числі і благодійних організацій, фізичних осіб, громадських організацій, міжнародних організацій, установ, фондів тощо; створювати власні або використовувати на договірних умовах інші матеріально-технічні бази; здійснювати капітальне будівництво, реконструкцію, капітальний і поточний ремонт основних фондів на договірних умовах; спрямовувати кошти на будівництво та благоустрій соціально-побутових об'єктів тощо (Рішення ВККСУ, 2016).

Функція кадрового забезпечення у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України здійснюється відділом по роботі з персоналом. З метою її реалізації Відділ: забезпечує Вищу кваліфікаційну комісію суддів України працівниками необхідних професій, спеціальностей і кваліфікацій згідно з рівнем та профілем отриманої ними підготовки і ділових якостей; веде встановлену звітно-облікову документацію, здійснює підготовку державної статистичної звітності із питань суддівського корпусу; в межах своєї компетенції здійснює заходи для забезпечення трудової дисципліни, оформлення документів, пов'язаних з проведенням службового розслідування і застосуванням заходів дисциплінарного впливу; забезпечує підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації працівників Вищої кваліфікаційної комісії суддів України; проводить заходи щодо формування стабільного трудового колективу та іншу роботу, пов'язану із застосуванням законодавства про працю.

Реалізуючи функцію контролю на внутрішньо-організаційному рівні Вища кваліфікаційна комісія суддів України в особі Відділу документального забезпечення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України має право: одержувати від працівників Вищої кваліфікаційної комісії суддів України інформацію з питань за напрямками роботи; перевіряти стан діловодства в структурних підрозділах Вищої кваліфікаційної комісії суддів України і вимагати від їх керівників усунення виявлених недоліків за окремим дорученням керівництва Вищої кваліфікаційної комісії суддів України; залучати за згодою керівників структурних підрозділів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України працівників до розробки та здійснення заходів, відповідальним за проведення яких є відділ організаційного забезпечення діяльності та контролю; здійснювати контроль за виконанням планів роботи структурних підрозділів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України тощо.

Слід також відзначити, що контроль за дотриманням строків виконання документів, визначених законами України, постановами Верховної Ради України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України та дорученнями Прем'єр-міністра України, наказами Державної судової адміністрації України, Вищої ради юстиції, що стосуються діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснює безпосередньо Голова. Контроль за виконанням інших документів разом із правом підпису відповіді може бути передано Головою керівнику підрозділу або управління, якому доручається організація виконання. Контроль за виконанням наказів Голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснює керівник структурного підрозділу, визначений у наказі.

Виконання документів у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України контролює керівник відповідного структурного підрозділу. Організація виконання документів у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України включає взяття документів на контроль, визначення форм і методів контролю, перевірку ходу своєчасного доведення документів до виконавця, контроль за станом виконання, зняття документів із контролю, направлення виконаного документа до справи, облік, узагальнення та аналіз результатів виконання документів, інформування керівника про хід та результати їх виконання (Ніколайчук С. В., 2016: 7). Крім того, координація роботи працівників структурних підрозділів з питань, вирішення яких потребує комплексного підходу, здійснюється керівництвом під безпосереднім контролем керівників відповідних структурних підрозділів.

Узгодження діяльності структурних підрозділів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є обов'язковим: при плануванні роботи, виконанні наказів; під час розроблення проектів спільних документів (наказів, інформаційних листів, методичних посібників, інших документів); при вивченні та узагальненні роботи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України в цілому та з окремих напрямків діяльності; з інших питань, які потребують взаємодії при їх вирішенні. Зокрема, з метою забезпечення підготовки висококваліфікованих кадрів для судової системи України Національна школа суддів України має право: в разі потреби (з урахуванням особливостей організації навчального процесу та умов праці слухачів тощо) може здійснювати перерозподіл кількості днів між сесіями в межах їх загальної тривалості на весь термін навчання; після узгодження з Державною судовою адміністрацією України та вищими спеціалізованими судами визначати перелік баз стажування, а також проводити розподіл слухачів за конкретними базами стажування; здійснювати загальне оцінювання результатів проходження кандидататами на посаду судді спеціальної підготовки спільно з Вищою кваліфікаційною комісією суддів України шляхом сумування балів, отриманих за підсумками її теоретично-практичної частини та стажування у ході здійснення поточного контролю, а також надавати Загальний висновок про проходження спеціальної підготовки кандидататами на посаду судді; формувати список кандидатів на посади суддів-викладачів на підставі їх письмових заяв; подавати до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України по кожній кандидатурі в списку викладачів інформацію про їх професійну діяльність з додаванням копій відповідних документів (дипломів, атестатів, свідоцтв, сертифікатів тощо) (Цебинога В. Ю., 2021: 217) тощо.

Нормативна (правозастосовна) компетенція визначає та розмежовує повноваження Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо підготовки, видання відповідних нормативно-правових актів. Так, організація роботи щодо порядку опрацювання, прийняття, перегляду, скасування та зберігання нормативних

актів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України визначається порядком, що затверджується наказом Голови. Нормативні акти Вищої кваліфікаційної комісії суддів України розробляються керівниками відповідних структурних підрозділів; погоджуються з керівниками структурних підрозділів, до компетенції яких відносяться порушені питання, начальниками юридичного відділу, відділу документального забезпечення та контролю, проректором, у сфері функціональних повноважень якого перебуває структурний підрозділ, та керівником відділу по роботі з персоналом, після чого затверджуються Головою. Підготовка проектів наказів та доручень здійснюється відповідно до Інструкції з діловодства у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України. Накази мають відповідати вимогам законодавства та видаватися лише в межах компетенції Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Висновки. Таким чином, юридично закріплена компетенція надає Вищій кваліфікаційній комісії суддів України визначені владні повноваження, закріплене коло прав та обов'язків, об'єкти впливу, що передбачені Законом України «Про судоустрій і статус суддів», Регламентом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та іншими нормативно-правовими актами, які утворюють правову основу її діяльності. Структурно компетенція Вища кваліфікаційна комісія суддів України складається з функціональної, територіальної та нормативної (правозастосовної) компетенції. Предметом функціональної компетенції виступають повноваження Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо виконання покладених на неї функцій. Територіальна компетенція визначає просторово-територіальні межі дії Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Нормативна (правозастосовна) компетенція визначає та розмежовує повноваження Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо підготовки, видання відповідних нормативно-правових актів.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В. Б. Реформування українського адміністративного права: необхідність переосмислення теоретичних постулатів. *Актуальні проблеми держави і права*. 2003. Вип. 19. С. 6–12.
2. Андрійв М. М. Узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади в контексті публічного управління. *Демократичне врядування*. 2019. Вип. 23. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeVr_2019_23_10.
3. Баймуратов М. М. Формування компетенції органу місцевого самоврядування як основна феноменологія децентралізації повноважень публічної влади в Україні. *Вісник Університету імені Альфреда Нобеля. Серія : Право*. 2021. № 2. С. 32–38.
4. Барабаш Б. А. Компетенція законодавчої влади на сучасному етапі розвитку суспільства. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2021. № 1. С. 13–26.
5. Буглак Ю. О. Значення розмежування компетенції та повноважень органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування. *Актуальні проблеми права : теорія і практика*. 2018. № 1. С. 75–80.
6. Владовська К. П., Шуракова А. С. Доктринальні підходи до визначення поняття компетенції адміністративного суду. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2020. Вип. 61(1). С. 130–133.
7. Дніпров О. Компетенція як елемент правового статусу органів виконавчої влади. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія : *Юридичні науки*. 2017. № 861. С. 257–262.
8. Карпа М. І. Аналіз процесів формування та реалізації компетенцій органів публічної влади та їх посадових осіб за суб'єктивними оцінками експертів. *Ефективність державного управління*. 2019. Вип. 1. С. 145–156.
9. Людькова І. І. Компетенція як основа ефективності органів виконавчої влади. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Право*. 2014. № 1106, Вип. 17. С. 232–235.
10. Ніколайчук С. В. Адміністративно-правовий статус Національної школи суддів України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2015. 16 с.
11. Про затвердження Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України : Рішення ВККСУ від 13 жовтня 2016 р. № 81/зп-16 (в редакції від 02 липня 2019 р.). URL: <https://vkksu.gov.ua/userfiles/doc/regulations020719>.
12. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник. Київ : Правова єдність, 2010. 525 с.
13. Сучасний тлумачний словник української мови 60 000 слів / Н. Кусайкіна, Ю. Цибульник. Київ : Видавничий дім «Школа». 2014. 784 с.
14. Цебинога В. Ю. Адміністративно-правовий статус Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2021. № 2. С. 213–220.
15. Юридична енциклопедія : в 6-ти томах. Т. 3. К-М / ред. Ю. С. Шемшученко. Київ : Українська енциклопедія, 2001. 789 с.
16. Юридический энциклопедический словарь / Гл. ред. А. Я. Сухарев; Редкол. : М. М. Богуславский и др. 2-е изд., доп. Москва : Сов. энциклопедия, 1987. 528 с.
17. Яковлев П. О. Компетенція вищих органів державної влади України у сфері забезпечення інформаційної безпеки. *Вісник Маріупольського державного університету. Серія : Право*. 2019. Вип. 18. С. 75–82.

References:

1. Aver'yanov V. B. (2003) Reformuvannya ukrayinskogo administrativnogo prava : neobhidnist pereosmyslennya teoretichnih postulattiv [Reform of Ukrainian administrative law : the need to rethink theoretical postulates]. *Aktualni problemi derzhavi i prava*. Vip. 19. S. 6–12. [in Ukraine]
2. AndriYiv M. M. (2019) Uzgodzhennya kompetentsty organiv mistseвого samovryaduvannya ta organiv vikonavchoyi vladi v konteksti publchnogo upravlinnya [Coordination of competencies of local self-government bodies and executive bodies in the context of public administration]. *Demokratichne vryaduvannya*. Vip. 23. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeVr_2019_23_10

3. Baymuratov M. M. (2021) Formuvannya kompetentsiyi organu mistseвого samovryaduvannya yak osnovna fenomenologiya detsentralizatsiyi povnovazhen publichnoyi vladi v Ukraini [Formation of competence of a local self-government body as a basic phenomenology of decentralization of public authority in Ukraine]. *Visnik Universitetu imeni Alfreda Nobelya. Seriya : Pravo*. № 2. S. 32–38. [in Ukraine].
4. Barabash B. A. (2021) Kompetentsiya zakonodavchoyi vladi na suchasnomu etapi rozvitku susplstva [The competence of legislature at the present stage of development of society]. *Naukovi zapiski Institutu zakonodavstva Verhovnoyi Radi Ukraini*. № 1. S. 13–26. [in Ukraine].
5. Buglak Yu. O. (2018) Znachennya rozmezhuвання kompetentsiyi ta povnovazhen organiv derzhavnoyi vikonavchoyi vladi ta mistseвого samovryaduvannya [The importance of the demarcation of competence and powers of state executive and local self-government bodies]. *Aktualni problemi prava : teoriya i praktika*. № 1. S. 75–80. [in Ukraine].
6. Vladovska K. P., Shurakova A. S. (2020) Doktrinalni pidhodi do viznachennya ponyattya kompetentsiyi administrativnogo sudu [Doctrinal approaches to defining the concept of administrative court competence]. *Naukoviy visnik Uzhgorodskogo natsionalnogo universitetu. Seriya : Pravo*. Vip. 61(1). S. 130–133. [in Ukraine].
7. DnIprov O. (2017) Kompetentsiya yak element pravovogo statusu organiv vikonavchoyi vladi [Competence as an element of legal status of executive bodies]. *Visnik Natsionalnogo universitetu «Lvivska polittehnika»*. Seriya : Yuridichni nauki. № 861. S. 257–262. [in Ukraine].
8. Karpa M. I. (2019) Analiz protsesiv formuvannya ta realizatsiyi kompetentsiy organiv publichnoyi vladi ta yih posadovih osib za sub'ektivnimi otsinkami eksperitv [Analysis of the processes of formation and implementation of competencies of public authorities and their officials according to subjective estimates of experts]. *Efektivnist derzhavnogo upravlinnya*. Vip. 1. S. 145–156. [in Ukraine].
9. Lyudkova I. I. (2014) Kompetentsiya yak osnova efektyvnosti organiv vikonavchoyi vladi [Competence as a basis for the effectiveness of executive bodies]. *Visnik Harkivskogo natsionalnogo universitetu imeni V. N. Karazina. Seriya : Pravo*. № 1106, Vip. 17. S. 232–235. [in Ukraine].
10. Nikolaychuk S. V. (2015) Administrativno-pravoviy status Natsionalnoyi shkoli suddiv Ukraini [Administrative and legal status of the National School of Judges of Ukraine] : avtoref. dis. ... kand. yurid. nauk : 12.00.07. KiYiv. 16 s. [in Ukraine].
11. Pro zatverdzhennya Reglamentu Vischoyi kvalifikatsiyanoi komisiyi suddiv Ukraini [On approval of the Regulation of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine] (2016) : Rishennya VKKSU № 81/zp-16 (v redaktsiyi vId 02 lipnya 2019 r.). URL: <https://vkksu.gov.ua/userfiles/doc/regulations020719>. [in Ukraine].
12. Skakun O. F. (2010) Teoriya derzhavi i prava [The theory of state and law] : pidruchnik. Kiyiv : Pravova Ednist. 525 s. [in Ukraine].
13. Suchasnyy tлумachniy slovník ukrayinskoyi movi 60 000 sliv [Modern Interpretative Dictionary of Ukrainian] (2014) / N. Kusaykina, Yu. Tsibulnik. Kiyiv : Vidavniy dim «Shkola». 784 s. [in Ukraine].
14. Tsebinoga V. Yu. (2021) Administrativno-pravoviy status Kvalifikatsiyno-distsiplinarnoyi komisiyi prokuroriv [Administrative and legal status of the qualification and disciplinary commission of prosecutors]. *Visnik Harkivskogo natsionalnogo universitetu vnutrishnih sprav*. № S. 213-220. [in Ukraine].
15. Yuridichna entsiklopediya [Legal Encyclopedia] (2001) : v 6-ti tomah. T. 3. K-M / red. Yu. S. Shemshuchenko. Kiyiv : Ukrayinska entsiklopediya. 789 s. [in Ukraine].
16. Yuridicheskiy entsiklopedicheskiy slovar [Legal encyclopedic dictionary] (1987) / Gl. red. A. Ya. Suharev; Redkol. : M. M. Boguslavskiy i dr. 2-e izd., dop. Moskva : Sov. entsiklopediya, 1987. 528 s. [in Russian].
17. Yakovlev P. O. (2019) Kompetentsiya vischih organiv derzhavnoyi vladi Ukraini u sferi zabezpechennya informatsiyanoi bezpeki [The competence of the higher bodies of state power of Ukraine in the field of information security]. *Visnik Mariupolskogo derzhavnogo universitetu. Seriya : Pravo*. Vip. 18. S. 75–82. [in Ukraine].